

Dopis od Preláta (říjen 2007)

„Zvykni si povznášet své srdce k Bohu v úkonech díkůvzdání mnohokrát denně,“ cituje slova sv. Josemaríi Prelát Opus Dei ve svém říjnovém pastýřském dopise.

19.10.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

První říjnové dny nám nabízejí příležitost k tomu, abychom vzdali větší díky Bohu za jeho milosrdenství

k církvi, k Dílu a ke všem lidem. Nové výročí založení Opus Dei, které si zítra připomeneme – začne 80. rok v jeho historii –, a páté výročí svatořečení svatého Josemaríi následujícího 6. října, nás vede k tomu, abychom projevíli vděčnost Nejsvětější Trojici s radostnou touhou po obrácení, abychom mohli více milovat: jak je jen logické!

Obnovme naše díkůvzdání za tento projev Božího milosrdenství k lidem, kterým je Opus Dei: nástroj evangelizace a posvěcování se, jež dal Pán uzříti svatému Josemaríi 2. října 1928. Poděkujme též za věrnost našeho Zakladatele, který již od prvního okamžiku odpovídal s naprostou velkorysostí na své povolání. A děkujme Bohu také za to, že daroval všeobecné církvi příklad svatosti našeho Otce, vyhlášený jeho kanonizací.

Pohledte na svůj život, děti moje, a objevíte mnoho dalších osobních důvodů k vděčnosti Trojjedinému Bohu: za dar existence a možnost tvořit součást církve; za poklad našeho křesťanského povolání v Opus Dei; za to, že nás Pán povolal, abychom spolupracovali na poslání církve právě nyní, na vrcholu 21. století s úkolem křesťansky přetvářet společnost... Pozdvihněme k nebi naši modlitbu díky za radosti a bolesti, za pomoc i za potíže, se kterými jsme se mohli setkat, neboť všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha[1].

Svatý Josemaría nás již v době, kdy byl mladý, učil, abychom byli vděční za všech okolností. ***„Zvykni si povznášet své srdce k Bohu v úkonech díkyvdání mnohokrát denně. – Protože tě obdařil tím a oním. – Protože jsi byl pokořen. – Protože nemáš, co potřebuješ, anebo protože to máš. Protože***

***učinil tvoji Matku tak krásnou,
svoji Matku, která je také tvou
Matkou. – Protože stvořil slunce a
měsíc a toto zvíře a onu rostlinu. –
Protože dal tomuto výřečnost a
tebe nechal zakoktávat se... Děkuj
mu za vše, protože všechno je
dobré“[2].***

Staňme se nositeli této vděčnosti,
pevně spojeni s obětí Ježíše Krista ve
Mši svaté; tam Pán předkládá oběť
svého života a svého mystického těla
a Bůh ji přijímá *in odorem
suavitatis*[3], jako příjemnou vůni
skrze působení Ducha svatého.

Téměř ke konci svého pozemského
života nás svatý Josemaría vybízel k
tomu, abychom vytrvali ***vždy v
neustálém úkonu děkůvzdání Bohu
za všechno: za to, co se zdá dobré
a za to, co se zdá špatné, za to
sladké i za to hořké, za to bílé a za
to černé, za to malé a za to velké,
za to málo i za to mnoho, za to, co***

je dočasné a za to, co má věčný dopad. Vzdejme Pánu díky za všechno, co se událo v tomto roce a také jistým způsobem i za naši nevěrnost, protože jsme si ji uvědomili a ona nás dovedla k prosbě o odpuštění a vytvoření nového předsevzetí – které přinese mnoho dobra našim duším – že už nikdy nebudeme nevěrní[4].

Páté výročí kanonizace našeho Otce v nás musí oživit velkou touhu po svatosti, kterou jsme tehdy zažili. Napsal jsem vám a také jsem to již při jiných příležitostech opakoval, že 6. říjen má v našich duších zůstat navždy aktivní. Žasněme nad důvěrou, kterou nám projevuje Bůh tím, že nám dal za úkol šířit ducha Díla po celé Zemi.

S jistotou v duši krácejme vždy vpřed a plňme naše poslání **rozsévačů klidu a radosti**. Jednejme slovy i skutky a opírejte se ve svém jednání

– prostřednictvím každodenně obnovovaného duchovního boje – o vědomí Boží vůle: *aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy*[5].

Pán nám dává poznat svou vůli mnoha způsoby. Snažme se otevřít svou duši, abychom mohli přijmout tato světla a uskutečnit je, neboť – jak nám připomíná svatý Otec – **kdo chce být Ježíšovým přítelem a stát se jeho opravdovým učedníkem (...), nemůže nepěstovat důvěrné přátelství s Ním v rozjímavé a ústní modlitbě. Prohloubení křesťanských pravd a studium teologie nebo jiného náboženského oboru vedou k výchově v tichu a kontemplaci, neboť je nezbytné rozvíjet schopnost naslouchat srdcem Bohu, který hovoří**[6].

V tomto ohledu mají mezi tradičními asketickými prostředky církve velkou účinnost dny duchovní obnovy, kde

může duše nechat stranou starosti běžného života a věnovat se Bohu a vlastnímu duchovnímu pokroku.

Vytanulo mi na mysli, že v těchto dnech tomu bude sedmdesát pět let od duchovních cvičení našeho Otce v roce 1932, kde načerpal mnoho podnětů k tomu, aby uskutečnil zakladatelský úkol. Několikrát k nám hovořil o oněch prvních letech apoštolské práce, kdy byl vždy obklopen lidmi, jejichž formaci se intenzivně věnoval. Když si přál několik dní duchovní obnovy, vyhledal si nějaké místo, kde mohl zůstat o samotě s Bohem, naprosto odloučen od běžných povinností.

Třetího října odjel do Segovie do kláštera Bosých karmelitánů v onom městě, zbudovaném svatým Janem od Kříže. Připravil se také tak, že poprosil mnoho lidí o almužnu modliteb za tento úmysl. Tam se mu 6. října dostalo Božího vnuknutí,

které ho vedlo k tomu, aby prosil o ochranu svatých andělů strážných, svatého Michaela, Gabriela a Rafaela, nad apoštolskou prací Opus Dei[7]. Vrátil se z těchto dní s jasnými a konkrétními předsevzetími, že bude nadále uskutečňovat Dílo a zakládat vše na modlitbě a pokání: to byla jeho stálá snaha a touto cestou musíme vždy kráčet i my, jeho děti.

Připomínám vám tyto události s přáním, abychom se dobře připravovali na dny duchovní obnovy a na duchovní cvičení, kterých se účastníme, a abychom o tomto tak důležitém vzdělávacím prostředku mluvili i s jinými lidmi. V mnoha případech – podle bohaté zkušenosti –, vede účast na duchovních cvičeních k radikální konverzi, neboť pomáhá duším položit si základní otázky o vlastní existenci: odkud přicházíme a kam jdeme, kterou cestou máme jít, abychom dosáhli úplné jednoty s

Bohem, jaké prostředky je třeba nasadit... **Tento důvěrný život s Bohem a tudíž zakoušení Boží přítomnosti je to, co nám dovoluje zakoušet neustále, tak řečeno, velikost křesťanství; dále nám také pomáhá (...) žít ho a uskutečňovat den po dni, když trpíme a milujeme, s radostí i ve smutku[8].**

Pokud se budeme snažit rozmnožit duchovní obnovy a duchovní cvičení tím, že pozveme mnoho lidí, poroste apoštolská práce všude a budeme žasnout nad výsledky. S jakým přesvědčením mluvíme s lidmi o tomto prostředku formace? Modlíme se za všechny, kteří po celém světě přicházejí na tato setkání s Bohem?

Jak víte, zůstal jsem během července a srpna v Pamploně, abych dokončil práci, kterou jsem nechtěl odkládat. Děkuji vám za pomoc prostřednictvím vašich modliteb během těchto týdnů. Před návratem

do Říma jsem podnikl cestu – s vámi
se všemi – do Lurd a také do
Torreciudad, kde se slavil
Mezinárodní den rodin. Modleme se
nadále za oživení této základní
buňky společnosti, na jejímž
duchovním zdraví závisí ve velké
míře nová evangelizace.

Také jsem se zúčastnil krátké cesty
po některých místech, kterými prošel
svatý Josemaría v listopadu roku
1937, během *přechodu přes Pyreneje*.
Bylo to jen několik málo kilometrů –
jistěže bez těch obrovských potíží, se
kterými se tenkrát potýkal náš
Zakladatel a jeho společníci –, avšak
naplnila mne radost a vděčnost vůči
našemu Pánu, když znovu uvažuji
nad hrdinstvím našeho Otce. Když
jsem šel po jeho stopách, bylo velmi
snadné nechat se dojmout jeho
touhami a vzpomínat na každého z
vás. V oněch chvílích velkých bolestí,
nemyslel svatý Josemaría jen na
sebe, ale na své dcery a syny, na

duše, které by mohly kráčet po cestách vedoucích k věčnému životu, pokud on sám vydrží být věrný poslání, které mu Pán svěřil.

Velmi jasně jsem si to uvědomil, když jsme se zastavili na místě u *chatrče svatého Rafaela*, v Rialpských lesích, kde se na několik dní utábořili, než se pustili do nočních pochodů. Je to dojemné: ocitli se obklíčení vším možným nebezpečím a přesto právě v těchto mimořádných okolnostech stanovil svatý Josemaría časový rozvrh, ve kterém byl čas na všechno: na úkony zbožnosti, na vzdělávání a na studium... Není to pro nás výtečný příklad, na teď i pro budoucnost? Pomodlili jsme se tam za práci svatého Michaela, Gabriela a Rafaela: za apoštolát, který věřící Prelatury uskutečňují ve službě církvi. Také jsme se s vámi pomodlili „*Preces*“ Díla na místě, kde náš Otec našel dřevěnou růži. Bylo velmi jednoduché odříkávat každou prosbu

se stejnou péčí, s jakou je náš Otec vybíral z modliteb křesťanské tradice. Přál si, abychom je opakovali každý den s velkou zbožností a žili je.

Opět vás prosím o pomoc v modlitbě a umrtvování za moje úmysly. Nutně nyní potřebuji vaši oporu. Buďte velkorysí a nenechte mne samotného.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. října 2007.

[1] srov. *Řím* 8, 28.

[2] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 268.

[3] *Ef* 5,2.

[4] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 25.12.1972.

[5] 1 *Tim* 2,4.

[6] Benedikt XVI., Projev, 23.10.2006.

[7] srov. A. Vázquez de Prada,
Zakladatel Opus Dei, sv. 1, str. 466.

[8] Benedikt XVI., Projev, 9.11.2006.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-rijen-2007/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-rijen-2007/)
(06.08.2025)